

הדבר עכשיו - כי שכר מצווה - מצווה.

16 דצמבר
יום ב'

הרוסים מוסיפים לבשר נצחונות - והספק שוב
סנקר בלב: האין זה נצחון מחוך הסכמה? יש עתונים,
וזוהי כנראה, הדעה של ושינגטון המחארים את הדבר בתעורה
סליון אנשי צבא גרמנים להזיח את המלחמה חורף.
מלגורפחי למשה שיברר עם בוליים דבר פיתוח התעשייה
החיסית החשמלית המחכתית ועוד בעזרת החכר והשאל. לפי מברק
סגורף יצא מסם ב"סוף השבוע" לקהיר. יתכן שיציאתו קשורה
עם בואו של בוליים ביום הששי למצרים.

אה"צ ישיבה של שעתיים עם מנהלי קרן היסוד
וחברינו בארגנטינה - בשאלה סגבית נפרדת או מאוחדת (עם הקונגרס).
נוכחו יפה, רוזנבלים, גזנג, גלזמן (בהור חשוב ז), הלסן, רגלסקי.
יפה סען שקהי"ם זהו לאומי - ואין לערבבו
בשום חנאי בשום סגבית אחרת, אפילו לא של קה"ק, ובוודאי לא של
סיוע. גזנג חסך בו, כי יש להעמיד א"י במרכז, ולא להפוך א"י
לאחד הסעיפים של הסגבית. לדעת גזנג אפשר להעלות הכנסות
קהי"ם פי שנים ועל ושה אם להקדיש לה כל הכוחות, לדבריו אין
חברינו עובדים למגבית קהי"ם באותה ההחלטה שגלו במגבית
המאוחדת.

נחבררו עובדות אלו: בשנת 1938 אספו לקהי"ם -
180,000 מיוזות, לסיוע - 500,000 ₪. לקהי"ם היו - 4,000
חורמים, לסיוע - 16,000. ב- 1939 הייתה מגביה לקהי"ם.
אספו רבע מיליון מיוזות, 4,500 חורמים. בשנת 1940 מגביה
משוחפת - 16,000 חורמים, אספו 800,000 מיוזות 50% לקהי"ם,
50% לסיוע.

ב- 1941 מגביה נפרדה לקהי"ם (עם שלמה גולדמן),
אספו 350,000 מיוזות.

במרס 1942 יעשו מגביה חדשה.

הילמן בא לארגנטינה נובמבר 1939, ומחייב מגביה

משוחפת.

בערב בחשע ישיבה מרכז פוע"צ - שנמשכה עד שחיים אח"צ.

דנו על הצעה חכניחי לאיחוד יהדות אמריקא. הסברתי שני הסעיפים
העקריים - על השלטון בארץ :

(א) שלטון העליה והפיתוח לעם היהודי,

(ב) שויון והשוואה לערבים, שאינם עונים על כל השאלות

הפוליטיות, ושאינן אנו חייבים לע"ע לענות על הכל, אבל עקרונות

אלה אפשר לדון עליהם, והם מססיקים לעיקר. כי אין לנו צורך

בכוח השלילי של מדינה - הכוח להרע, אלא בכוח החיובי - להיטיב

לגבינו לבנות ולפתח הארץ, ומלבד שלטון מרכזי יהיה שלטון עצמי

מקומי (בכפר ובעיר), דחי (לקהלות השונות) ולאומי הרבוחי (לכלל

הערבים) גם לערבים לא יהיה שלטון להרע - לעכב כניסתנו ופיתוח

אדמות שאינם מעבדים.

נתקורר וויכות רב - וגם סענין. גבולות (עבר

הירדן שנסיים של הגשמה) מדינה דו-לאומית. היחה הסחערות של כמה חברים נגד הסחלקות מ"בית לאומי" לטובה קוסונוולס, מחוך הסחמכות על דברי בפני ועדה פול שביח לאומי הוא יוחר כסדינה (סיגל ואחרים). היו שדרשו דווקא "מדינה" ולא

(30) קוסונוולט. קובוביצקי סען סח נשחנה ? סדוע לא סח שדרשנו לפני עשרים שנה. התנגדו לסעיף על הרמח מצב הערבים. די בשווי זכיות כל יחר נראה כשוחד ללא ציונים. הילמן סען בשם הווירנשפט הסמלכתי - הצעותי אינן סוגדרות. גרינברג נקלע בין קוסונוולט ובין סנדט סחוקן, אולי בין-לאומי. חלקו גם על ניסוח זכיות - עדה בגולה.

פינסקי שאל איך הייתי מנסח את חכניתי לא באנגלית ?

עניתי - שלא הייתי מנסח כלל חכניתי - שלא באנגלית,

כי לי אין צורך בחכניתי כחובה, ואני יודע היטב סח אני רוצה,

ושום ניסוח לא יביע בשלמות את אשר אני רוצה. לחכניתי זו יש

ספקיד פוליטי מסויים - לאפשר איחוד יהודי סאריקא לסמרה פוליטיית,

ועלינו לרון על הנוסח רק מבחינה זו, עד כמה הוא עלול לאחד ואם

אין בו דבר הסוחר עיקרים שלנו, אולם אין לחפש בו הגדחת סדעיות

וסטטיסיות או דיוקים פרוגרמטיים, כי אינו פרוגרמה לעצמנו.

השאלה העיקרית שעלינו לשאול עצמנו הוא לא כל כך

סח אומר בית לאומי, קוסונוולט או מדינה - אלא סח הם הפרוצטים

התיסטוריים הכתרחשים ועחירים להחרחש ביסינו, בשעת הסלחמה

ולאחריה, שבקורחם או סחוכם אפשר להגיע לסבוקשנו וסח עלינו

לעשות למען כוון הפרוצסים המשפיעים על עתידנו - במסלול
הרצוי לנו ?

מה נשחנה ? המצב בארץ: לפני עשרים שנה לא ידענו
אם נצליח או לא, ואפשרי היה רק מנדט אנגלי. הצלחנו והמנדט
נכשל. המצב בעולם: העולם האנגלו סכסי עומד להיות הכוח
המכריע. יש "לדבר" בלשוננו - המושגים פוליטיים הסובבים לי,
ז"א בגמישות, בדינמיות.

המכרתי לועדה פול על חוכן הבית הלאומי באסחו
קומד, ואני רוצה שב "בית לאומי" לפי הגדרה זו שנתתי אז,
אבל בשנוי אחד יסודי: הקמה "בית לאומי" מהייבח מנדט, לפני
עשרים שנה נמסר המנדט לאנגליה. העודת הבית הלאומי לא
חוגש - זהו מה שלמדנו במשך עשרים שנה ובימים אלה -
אלא אם המנדט לא ימסר לנו - לעם היהודי. זהו "החידוש"
העיקרי שיש לדרוש עכשיו. אולם כשמוזאים את נושא המנדט
עם נושא העודת המנדט - מתקבלה קומונוולט יהודי.

הסעיף על "השוואה" בחוספת לשווי זכיות לערבים -
אינו שוחד ללא ציונים, כי עמדתי על כך בימי החלוקה, הוא
צורך הבנתנו הציונית, שזכיות על הנייר בלבד אינן פותרות
שאלות לאומיות, משקיות ותרבותיות.

מהי נקודת המוצא של מאמצינו הפוליטיים ?

נסיחתי ללכת בדרכי דיקרט ולבדוק מחדש את עיקרינו
הפוליטיים - ציונות וכו'. זקפתי סימן שאלה לכל עיקרי אסונתנו
הפוליטית במסיבות המתחדשות בעולם, והגעתי לעקרון אחד שאין

למחרת אחריו, ומסנו הגעתי לכל הפרוגרמה שלנו: הקירון
 הוא: אי-הסליה לגבי יהודים, כיחידים, בקבוצים, כאוסה.
 עקרון זה מוליך בהכרח למלחמה על מדינה יהודית בא"י וזכויות
 מלאות בגולה.

המרכז אישר התכנית וקופעולה של הספלה מציונית

באסריקא.

16 דצמבר

לפי הפלקור הגיע מכום התעשייה למען הצבא בארץ בשנה
 זו לשלושה מליון לא"י, לעומת הספקה של מיליון אחד בשנה שלפני
 זו.

החוצרת חשנתיה של התעשייה והמלאכה בארץ היא -
 15,000,000 לא"י ומספר העסוקים למעלה מ-40,000 איש. החוצרת
 חבלתי יהודית היא כארבעה מיליון. לפי סקירה ההסתדרות עבדו
 ביולי 1941 - 10,500 פועלים (ז) במקום 8,500. בינואר 1940
 סו"ב רכש את תיציקה של וולקן במאת אלף ל"ש.

בצהרים נפגשתי עם ס. וולסהיים - יו"ר הועד
 האסריקני היהודי. הוא הביא אחו שני מזכיריו: וולדמן ו
 הוא דיבר רוב הזמן. מעונין בארץ, מאמין לי וסומך על
 אחריותי והבנתי. היה בהחילה המלחמה הקודמת בארץ - לסידור

• / •

406802